

36. Pe voi înșivă cercetați-vă, dacă sunteți în credință

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 13.1-6

Așa cum Pavel remarcase deja în capitolul anterior, în versetul 14, el era gata să îi viziteze pentru a treia oară. De aici poți trage concluzia că îi păsa cu adevărat de credincioșii din Corint. Atașamentul său față de ei era real și profund. El nu era indiferent de felul cum trăiau copiii săi în credință. Auzise multe despre calitatea slabă a vieții lor de credință. Mai erau încă multe de corectat. Dar dacă avea de gând să se ocupe de neajunsuri, trebuia să o facă pe baza unor dovezi clare de la martori. El nu ar judeca greșelile pe baza simplului fapt că anumite lucruri au ajuns la urechile sale. Dovezile ar trebui să fie pe masă. Aceste mărturii au o mare importanță în orice problemă care apare în adunare. Dumnezeu stabilise deja în Vechiul Testament (Deuteronomul 19.15) că, în cazul unei nedreptăți sau al unui păcat, condamnarea nu putea avea loc decât dacă existau doi sau trei martori. Chiar dacă un martor era demn de încredere, trebuia să fie prezent un al doilea și, dacă era necesar, un al treilea martor pentru a stabili în mod incontestabil problema și pentru a putea pronunța o hotărâre pe această bază. Dacă adunarea ar fi acționat mai mult în consecință, cu siguranță unele sciziuni nu ar fi fost atât de mari cum se întâmplă din păcate acum. Pavel, un om cu o mare putere de discernământ, care știa cu adevărat ce se întâmpla printre corinteni, a dorit să respecte acest principiu biblic.

El nu-i va cruța pe cei care au păcătuit înainte. Încă o dată, el dă acest avertisment. Nu-i plăcea să vină cu nuiua. Ceea ce dorea el, era o vizită plăcută, în care să se bucure împreună de lucrurile mărețe, pe care Domnul le făcuse în viața lor. Ei ar putea contribui la acest lucru, dacă ar asculta ceea ce a scris în această scrisoare. Scrisoarea a fost un fel de precursor al venirii sale.

În versetul 3, el respinge o ultimă acuzație pe care falșii apostoli i-au adus-o. Aceasta era: Pavel este un om atât de lipsit de sens și nesemnificativ încât este imposibil ca Hristos să vorbească în el. Pentru a vedea cum Pavel respinge această acuzație, trebuie să puneti versetele 3b și 4 între paranteze (ceea ce s-a făcut în traducerea Elberfelder și GBV-2001; n.tr.). Propoziția din versetul 3a continuă în versetul 5. Căutau ei dovezi că Hristos vorbea prin Pavel? Ei bine, atunci ar trebui să se uite măcar o dată la ei înșiși. Puteau ei să spună că erau în credință? Da, puteau. Ei bine, atunci ei nu puteau decât să recunoască faptul că Hristos a vorbit prin Pavel, căci prin el au auzit și au acceptat Evanghelia. Ei ar trebui să se examineze pe ei înșiși pentru a vedea în ce fel au fost mântuiți. A fost prin ceva din ei înșiși sau datorită a ceea ce Hristos a făcut pentru ei? Din nou, ei trebuiau să recunoască faptul că era numai în Hristos și că acest Hristos era cel pe care Pavel îl predicase.

Acest verset nu este o solicitare de a te uita în tine însuși, pentru a vedea dacă există dovezi ale convertirii tale. Nu este menit să te facă să te îndoiești de certitudinea credinței tale, cercetându-ți inima și viața, pentru a vedea dacă produci suficiente roade. Aici nu este vorba de o astfel de examinare și testare. Dimpotrivă. Acest verset vrea să te sprijine în siguranța mântuirii tale. Este un apel pentru a constata pe ce se bazează credința ta. Se bazează ea pe

ceva din tine sau din interiorul tău? Sau se bazează pe ceva care a avut loc în afara ta, independent de tine și pentru tine? Acesta din urmă este cazul. Lucrarea lui Hristos a fost făcută complet în afara ta, independent de tot ceea ce simți sau experimentezi în legătură cu ea. Dumnezeu Se așteaptă pur și simplu ca tu să o accepți cu credință. Faptul că faptele credinței ar trebui să devină vizibile după aceea este de asemenea adevărat, dar Biblia vorbește despre acest lucru în alte locuri, cum ar fi în Epistola lui Iacov, și nu acesta este scopul aici. Prin urmare, nu-i lăsa pe alții să te facă să crezi că acest verset te învață că tu nu poți ști cu siguranță dacă ești „în credință”. „A fi în credință” înseamnă că ești un credincios. „Pe voi înșivă încercați-vă” înseamnă aici: constată cum a avut loc acest fapt și nu: ce se poate vedea din el în viața ta? Cel care trebuie să spună că Hristos nu este în el, este în afara mântuirii, nu este credincios și nu are parte de viața din Dumnezeu.

Era evident din toate, că Hristos vorbise în și prin Pavel. Pavel a considerat că este foarte posibil ca el personal să nu fi făcut o impresie atât de puternică. În fraza intermediară din versetele 3b și 4, el explică mai detaliat de ce. În primul rând, ei ar trebui să știe că Hristos nu a fost slab cu privire la ei. Câtă putere ieșise din El, atunci când au intrat în contact cu El! El schimbase radical întreaga lor viață coruptă. Inima lor rea și întunecată a ieșit la lumină. Ei s-au recunoscut pe ei înșiși, s-au întors la Dumnezeu prin pocăință și L-au acceptat pe Domnul Isus ca Mântuitor al lor. Ce putere! Dar cum a făcut El posibil acest lucru? Pentru că El fusese răstignit în slăbiciune. Există ceva mai slab decât o persoană care a fost crucificată? Poate o astfel de persoană să facă ceva? Și totuși, ei își bazaseră credința pe El. Și pe bună dreptate! Puterea lui Dumnezeu a fost necesară pentru a-L face viu (deși, desigur, El a înviat din morți și prin propria Sa putere, deoarece Domnul Isus este în același timp Fiul lui Dumnezeu; vezi Romani 1.4. Dar aici este vorba despre ceea ce oamenii, inclusiv corinteni, au văzut în El, când atârna pe cruce).

Pavel a vrut să fie făcut una cu un Hristos atât de slab. De aceea, predica sa nu a constatat în cuvinte înduplecătoare și de aceea era slab în înfățișarea sa exterioară. El era slab în Hristos. Dar Pavel știa, de asemenea, că într-o zi va trăi împreună cu El, și anume prin aceeași putere a lui Dumnezeu care a lucrat deja viața nouă în corinteni. Nu este măreț să vezi cum el folosește totul pentru a câștiga inima corintenilor și, în același timp, se identifică complet cu Hristos? El nu spune că va trăi cu Hristos prin puterea lui Dumnezeu față de el, deși așa este, ci aplică puterea lui Dumnezeu chiar acum la ceea ce s-a întâmplat cu corinteni la convertirea lor. Nu-i mai rămâne decât să își exprime speranța că expunerea de dovezi a sa le va arăta că el nu este dezaprobat. El voia doar să-L predice pe Hristos și nimic altceva.

Ai în Pavel un bun exemplu despre felul cum să faci față acuzațiilor care îți sunt aduse pe nedrept. Pentru a câștiga inima adversarilor, nu poți face ceva mai bun decât a făcut el: arată-L pe Hristos și arată că vrei să fii una cu El în predicarea, pe care o faci, și în întreaga ta viață. Dacă cei care te acuză sunt credincioși, atunci arată-le privilegiile pe care le au în Hristos. Acest lucru îi va face să se rușineze. Nu este ușor, dar este calea victoriei pentru Domnul.

Citește încă o dată 2 Corinteni 13.1-6. – Ce înseamnă „să te cercetezi pe tine însuși”? Ce vrea să se spună prin asta?

37. Rugăciuni, îndemnuri, saluturi și dorințe de binecuvântare

Ia-ți timp și liniște pentru **2 Corinteni 13.7-13**

Pavel caută binele pentru corinteni. Mai întâi spune că vrea să îi împiedice să facă rău. Tot răul pe care îl face un copil al lui Dumnezeu aruncă o pată asupra lui Dumnezeu și asupra lui Hristos. Tu ești înconjurat de rău; foarte ușor devii infectat de el și, înainte să îți dai seama, îl practici. Rugămintea noastră trebuie să fie, ca Dumnezeu să ne ferească de rău. De asemenea, ne putem ruga astfel unii pentru alții, așa cum face Pavel aici pentru corinteni. Motivul nu trebuie să fie acela de a obține onoare pentru noi înșine. Așa se poate întâmpla realmente la noi. Eu pot, de exemplu, să vreau să-mi protejiez copiii de a face lucruri greșite, pentru a arăta ce tată bun sunt. Dacă acesta este motivul meu, nu va ieși nimic din asta. Motivul meu trebuie să fie bunăstarea copiilor mei. Trebuie să mă îngrijoresc pentru ei. Poate că poți face o listă cu persoanele pentru care te poți ruga, ca Dumnezeu să le ferească de rău.

Cu toate acestea, doar protejarea împotriva răului nu este suficientă. Cei care nu fac răul trebuie să înceapă să facă binele. În caz contrar, există un mare pericol ca, în cele din urmă, golul să fie din nou umplut cu ceva rău. În Romani 12.9 sunt legate, de asemenea, aceste două lucruri: „Fie-vă groază de tău, lipiți-vă de bine”. Pavel era atât de hotărât să caute binele pentru ei, încât a vrut să renunțe complet la sine însuși.

Singurul lucru care îl interesa era adevărul. Îi era imposibil să ascundă sau să invalideze adevărul. El nu s-a împotrivit adevărului și nu l-a ascuns de corinteni. Ceea ce a vrut el a fost tocmai acest lucru: să aducă adevărul. El știa că cuvântul Domnului Isus din Ioan 8.32 era adevărat: „adevărul vă va face liberi”. Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu rupe orice lanț cu care oamenii (chiar și credincioșii) pot fi legați. Ei pot fi prinși în capcana unei vieți imorale; pot fi prinși în capcana anumitor sisteme filosofice. Dar adevărul ne face liberi. Prin prezentarea adevărului, putem contribui pentru ca el să-și facă efectul. Adevărul nu arată cât de puternic este bărbatul sau femeia care îl aduce. Pavel se bucura să fie el însuși slab și se bucura să vadă că adevărul îi întărea.

A doua rugăciune, pe care o are în inima sa pentru ei, este ca ei să devină desăvârșiți. Este exact ceea ce vrea adevărul să facă. Cel care se ocupă cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu se va maturiza spiritual și va deveni adult. „Starea de maturitate” este unul dintre sensurile cuvântului „desăvârșire”. Însă dorința lui Pavel de a-i vedea desăvârșiți are de-a face și cu faptul că ei sunt legați unii cu alții. Acest lucru era foarte necesar având în vedere dezbinarea din Corint. De aceea le scrisese. Ei aveau acum în mână o scrisoare cu instrucțiuni despre felul cum să-și pună în ordine lucrurile în vederea venirii lui. Aici putem face o paralelă cu situația noastră. Și noi avem o scrisoare, Biblia completă, care conține instrucțiuni despre cum să trăim și să punem în ordine lucrurile care nu sunt bune. Domnul Isus se va întoarce în curând. Cum ne va întâlni El?

Pavel nu a vrut să fie sever. Avea într-adevăr autoritatea de a face acest lucru, dar a preferat să nu o folosească în acest mod. El a vrut să o folosească în mod pozitiv, pentru a zidi, nu pentru a distruge ceea ce era greșit. Este exact ca un tată într-o familie. El are autoritatea de a-și pedepsi copiii. El *trebuie* să facă acest lucru dacă este necesar. Dar dacă autoritatea sa ar consta doar în a împărți bătăi toată ziua, atunci ne putem întreba cum ar fi atmosfera în acea familie. Orice tată va prefera să-și folosească autoritatea pentru a-și învăța copiii lucrurile bune și a-i ajuta să găsească stilul de viață corect pentru gloria Domnului.

Lui Pavel îi mai rămâne să le dea câteva încurajări menite să îi ajute să meargă împreună pe calea cea bună și în direcția cea bună spre scopul final al călătoriei vieții creștine. Prima este: „bucurați-vă”. Poate te întrebi, cum poate spune asta după ce a scris atât de mult despre ceea ce era în neregulă. Poate tocmai de aceea o spune. Nu a vrut să le vorbească reducându-i la tăcere. Erau încă atât de multe motive de bucurie pentru ei. La fel poate fi și cu tine.

Urmează din nou îndemnul de a deveni desăvârșiți sau de a fi ferm uniți. Avem nevoie unii de alții foarte mult și nu ar trebui să ne divizăm în grupuri mici. „Fiți încurajați” sună ca o încurajare în mijlocul multor lucruri care ne pot face să fim triști și deprimați. A gândi la fel înseamnă a avea împreună aceeași dorință și același angajament de a atinge obiectivul stabilit. Nu fiecare pentru interesele sale, ci toți împreună pentru interesele Domnului. Enumerarea se încheie cu „pace”. Acolo unde există pace, există liniște și armonie. Pacea este o atmosferă care face bine. De aceea, Dumnezeu este numit și „Dumnezeul dragostei și al păcii”. Dragostea este menționată prima, pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea este sursa oricărui bine. Acest Dumnezeu va fi cu noi, dacă vom vrea să luăm aceste îndemnuri la inimă și vom lucra pentru a le pune în practică. Îți poți imagina ceva mai frumos, decât să-L ai pe acest Dumnezeu „cu tine”, ca însoțitor al tău? Chiar așa se spune aici.

Atunci când credincioșii din Corint se întâlneau, de exemplu la o adunare sau cu ocazia unei zile de naștere (dacă sărbătoreau o astfel de zi), trebuiau să se salute cu o sărutare sfântă. Nu este vorba atât de mult despre forma de salut, nu sărutul este cel mai important. În țara noastră, credincioșii își dau mâna unii cu alții. Ideea este că ar trebui să fie o salutare sinceră, nu artificială sau ipocrită. Trebuie să se facă într-un mod sfânt. În spatele sărutului sau al mâinii fratelui sau surorii nu trebuie să existe gânduri nelegiuite. Dar nu numai credincioșii din Corint erau legați unii cu alții. Pavel trimite salutări și din partea tuturor celor care au fost cu el. În ciuda numeroaselor lucruri care trebuiau să fie corectate printre corinteni, Pavel îi lasă totuși să simtă prin aceasta legătura cu credincioșii din alte locuri.

Dorința de binecuvântare, cu care își încheie scrisoarea, este unică printre scrisorile sale. Nicăieri altundeva nu se spune un adio într-un mod atât de impresionant. Pavel le prezintă corintenilor pe Dumnezeul trinitar:

În primul rând, este menționat harul Domnului Isus Hristos. Este nevoie de har acolo unde noi am stricat totul. Acolo unde există această conștientizare, Domnul Isus Hristos (vezi tu că aici este menționat numele Său complet?) vine și în harul Său dă ceea ce este necesar. Harul Său este menționat aici pentru a doua oară. În capitolele 8 și 9 ai întâlnit harul Său pentru păcătoșii pierduți. Aici, harul Său este instrumentul pentru a restabili o adunare care eșuează.

Apoi, dragostea lui Dumnezeu. Dragostea caută întotdeauna ceea ce este bine pentru celălalt. Dumnezeu, în dragostea Sa, și-a dat Fiul pentru păcătoșii pierduți. Dragostea lui Dumnezeu este, de asemenea, eficientă pentru a aduce o adunare rătăcită înapoi pe calea cea bună.

În final, părtășia Duhului Sfânt. Credincioșii pot avea relații corecte unii cu alții doar dacă fiecare se lasă călăuzit de Duhul Sfânt. Pentru a trăi cu adevărat această părtășie, nici un păcat nu trebuie să-și găsească intrarea în viața credincioșilor, cu atât mai puțin să fie prezent! Duhul Sfânt nu poate avea părtășie cu păcatele.

Vom primi o mare binecuvântare dacă vom pune la inimă conținutul acestei scrisori în adunarea locală. Dumnezeu să ne dea să ne implicăm pentru gloria și gloriificarea Sa și pentru bucuria și pacea noastră.

Citește încă o dată 2 Corinteni 13.7-13. – Ce poți face tu pentru a corespunde îndemnurilor lui Pavel?

© by Daniel-Verlag

Tradus din: *Der 2. Brief an die Korinther; Eine Erklärung des Briefes von Paulus speziell für dich.*

Anul 2003, pag. 146-153.

Internet: www.Daniel-Verlag.de